

4. Глухов В.І. Фізкультура у формуванні здорового способу життя / В. І. Глухов. – К. : Здоров'я, 2007. – 320 с.
5. Давиденко О.В. Основи програмування фізкультурно-оздоровчих занять з дитячим контингентом / Е. В. Давиденко, В. П. Семеновко, Л. О. Фандікова. – Тернопіль : Астон, 2003. – 144 с.
6. Дуркин П.К. Научно-методические основы формирования у школьников интереса к физической культуре : автореф. дис. на соискание учёной степени канд. пед. наук : спец. 13.00.04 / П. К. Дуркин. – Архангельск, 1995. – 43 с.
7. Закон України “Про фізичну культуру і спорт” : за станом на 22 серпня 2002 року / Верховна Рада України. – Офіц. вид. – К. : Парлам. вид-во, 2002. – 32 с. – (Серія “Закони України”).
8. Ващенко О. Історичний аспект розвитку проблеми виховання здорового способу життя / О. Ващенко // Початкова школа. – 2003. – № 5. – С. 44-47.
9. Волков В.К. Современные и традиционные оздоровительные системы / В. К. Волков // Теор. и практ. физ. культ. – 1996. – № 12. – С. 45-47.
10. Давиденко О.В. Основи програмування фізкультурно-оздоровчих занять з дитячим контингентом / Е. В. Давиденко, В. П. Семеновко, Л. О. Фандікова. – Тернопіль : Астон, 2003. – 144 с.

The author of the article marks that the mental strain gets worse both the results of the educational activity of schoolboys, and their health, and he considers the necessity of taking into account the positive influence of means and methods of mental regulation on mental and physical possibilities of a man, systematic and successive implementation them into school physical exercises on the lessons of physical culture at school.

Key words: physical education, schoolboys, mental strain, emotional strain, mental self-regulation, self-education.

Отримано: 7.05.2016

УДК 321.02

П.Ю. Приходько

СПОРТ, ЕКОНОМІКА ТА ПОЛІТИКА В СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Нові економічні умови, в яких зараз перебуває Україна, зміна центру уваги у внутрішній та зовнішній політиці країни

обумовили той напрямок у розвитку спорту, який ми спостерігаємо сьогодні. Зріс інтерес до того, який може бути вплив економічних та соціальних чинників на спорт на фізичну культуру.

Стаття присвячена зв'язку спорту, економіки та політики в сучасному суспільстві, а також визначенню основних критеріїв та напрямків, пов'язаних з покращенням рівня адаптації студентів гуманітарного фаху до нових умов, у яких проводяться заняття з фізичної культури та спорту.

Ключові слова: економічне зростання, фізична культура, професійно-прикладна фізична підготовка, всебічна підготовка, самодостатній спорт.

Постановка проблеми. Аналіз останніх досліджень і публікацій. За останні роки актуальність проблеми впливу спорту та фізичної культури на такі сфери діяльності людини, як економіка та політика, тільки зросла.

І досі залишаються актуальними зв'язки спорту з економікою, а саме його роль і значення для стабільного економічного зростання [1].

Питаннями спорту, а саме професійно-прикладною фізичною підготовкою, що є необхідною у формуванні професійно важливих якостей у студентів, можна знайти у роботах дослідників різних галузей [3 – 4].

У розгляді цієї актуальної педагогічної теми сьогодні, звертається увага на можливості самих студентів, їхнє здоров'я та навички, що мають бути враховані при диференційованому індивідуальному підході до певних навантажень та вправ, що пропонують студенту.

Також не менш важливим є зв'язок спорту та фізичної культури з політикою, а саме спорт як інструмент політичного впливу на сучасне суспільство. Здобуття країною права на проведення престижного міжнародного змагання або перемога спортсмена (групи спортсменів) активізують патріотичні почуття громадян, згуртовують націю, виступають як ефективний засіб виховання мас. Усе це дозволяє політичній еліті використовувати спорт як інструмент політичного впливу на суспільство [6].

Мета дослідження: з'ясувати зв'язок між спортом, педагогікою, економікою та політикою.

Методи дослідження:

- логіко-аналітичний аналіз;
- діагностичні методи (тестування, метод експертних оцінок);
- вивчення і узагальнення передового досвіду.

Актуальність. Актуальність даної теми зумовлена тим, що спорт є невід'ємною частиною життя кожної людини. Він посідає певне місце в кожній галузі знань. Особливо дуже пов'язаний з економікою та політикою.

Дуже важливо знати те, як розвивається спорт серед сучасного молодого покоління, яка в нього фізична підготовка. А розвиток спорту та фізичної культури – чи ненайголовніше, що має цікавити тих, хто веде здоровий спосіб життя, та тих, хто має беспосередне відношення до спорту.

Мета роботи передбачає постановку таких **завдань**:

- визначити значення і роль спорту для економіки;
- проаналізувати вплив спорту на економічне зростання;
- дослідити розвиток спорту і фізкультури в сучасних економічних умовах серед студентів;
- з'ясувати значення спорту і фізкультури для студентів;
- описати роль професійно-прикладної фізичної підготовки для студентів гуманітарного фаху;
- знайти певний зв'язок між спортом та політикою.

Спорт, фізична культура та економіка. Довгий час спорт і економіка розглядалися як дві окремі самостійні галузі навіть на Заході. Вважалося, що спорт - це хобі, вільне проведення часу, і він не має нічого спільного з економікою, професією, торгівлею. Сьогодні все кардинально змінилося. У спорті стало можливим заробляти непогані гроші, зрозуміло, в умовах жорсткої конкуренції, але і традиційні ресурси спорту стають усе більш обмеженими.

Внаслідок цих процесів стає ясно, що спорту потрібні не тільки професійні спортсмени та тренери, а й професійні економісти, управлінці, юристи, соціологи. Це стосується всіх його сфер: спорту для глядачів, професійного спорту, спортивних спілок і клубів, комерційної пропозиції або державного та регіонального управління.

Оскільки спорт в багатьох своїх проявах дуже чітко класифікується з економічної та управлінської сторін, то дуже багато чого з економічної теорії та теорії управління можна застосувати і у спорті. Відмінності полягають, зокрема, в тому, що продукція спорту, а точніше персональна послуга, як, наприклад, тренування, що надається для жителів міст або членів спортивного клубу, має переважно спортивні (задоволення, задоволення амбіцій, самовдосконалення), а не ринкові цілі.

Роль і значення спорту для економіки. У міру розвитку суспільства фізична активність і спорт все ширше проникають в усі сфери життя людей, стає все більш значущою і невід'ємною частиною

життєдіяльності світової цивілізації. В даний час мільйони людей у всіх країнах світу ведуть здоровий спосіб життя, складовою частиною якого є заняття фізичними вправами і оздоровчою гімнастикою, участь у спортивних змаганнях. Гігантськими темпами розвивається в останні десятиліття і спорт вищих досягнень, поступово перетворюючись на цілу індустрію спортивних і видовищно-масових заходів. Фізична культура і спорт в сучасному суспільстві є найважливішим фактором підтримки і зміцнення здоров'я людей, вдосконалення їх культури, способом спілкування, активного проведення дозвілля, альтернативою шкідливим звичкам і пристрастям.

Розвиток фізичної культури і спорту в Україні, як і в кожній країні світу, обумовлений потребами суспільства, рівнем соціально-економічного розвитку, станом освіти, науки, культури, традицій та ін. Формування основ державної програми розвитку фізичної культури в Україні відбувалося з урахуванням радянської системи фізичного виховання і спорту, яка постійно реформувалася, та традицій українського народу.

Фізкультура і спорт інтенсивно впливають на економічну сферу життя держави і суспільства: на якість робочої сили, на структуру споживання і попиту, на поведінку споживачів, на зовнішньоекономічні зв'язки та інші показники економічної системи.

Економічна роль найбільш рельєфно проявляється у таких напрямках:

- фізична активність і оздоровчо-масовий спорт сприяють мінімізації економічних утрат практично у всіх сферах життєдіяльності суспільства, виступають альтернативою шкідливим звичкам, які, як нам відомо, надають потужний деструктивний вплив на економічне життя;

- фізична активність виступає значущим фактором збільшення тривалості життя населення, позитивно впливає на збільшення працездатного віку людей;

- фізкультура і спорт є одним з основних компонентів підготовки якісних трудових ресурсів, а, отже, і чинником забезпечення економічного зростання;

- фізична активність, спорт і туризм є в наш час найважливішою сферою обширної підприємницької діяльності, яка забезпечує з одного боку, зайнятість багатьох людей в галузях спортивної індустрії і туристичного комплексу: з іншого боку, зазначені галузі підприємництва поповнюють державні та місцеві бюджети за рахунок податкових надходжень, що дозволяє державі оперативного розв'язувати соціальні проблеми населення.

Розвиток спорту та фізкультури серед студентів у сучасних економічних умовах. Навчальний процес – тяжка і напружена праця, яка виконується в умовах дефіциту часу на фоні різкого зниження рухової активності. Певною мірою підвищення розумової працездатності й охорони здоров'я молоді є збільшення їх рухової активності шляхом виконання фізичних вправ під час занять фізичною культурою і спортом.

Велику роль у розвитку спорту та фізкультури відіграють економічні умови, від яких залежить уся діяльність студентів того чи іншого вищого навчального закладу. На сьогодні пріоритетним напрямом державної політики має бути оздоровлення нації, формування здорового способу життя, гармонічне виховання здорового, фізично міцного покоління. Але, на жаль, стан спорту в Україні в дуже скрутному становищі. Зараз, як ніколи, потрібно вливати значні кошти у спорт, оскільки Україна перебуває на стадії формування свого іміджу на світовій арені. Адже це є важливим фактором, щоб світова громадськість вважала Україну спортивною державою.

Перехід українського суспільства до нових ринкових відносин супроводжується рядом негативних соціальних та економічних змін. Загострилися політичні та соціальні проблеми, неповністю вирішуються проголошені на державному рівні освітні, культурні та оздоровчі програми. Ці процеси призвели до виникнення суперечностей між такими явищами як: а) переорієнтацією освіти на формування загальнолюдських цінностей і згорання державою освітніх та оздоровчих функцій, зменшення уваги до різноманітних засобів забезпечення достатнього рівня вищої освіти; б) введенням обов'язкових занять з фізичного виховання впродовж усього періоду навчання у вищому навчальному закладі і недостатнім його науково-методичним забезпеченням.

Значення спорту і фізкультури для студентів. Спорт має самостійне загальнокультурне, педагогічне та естетичне значення. Сутність поняття «спорт» розуміють по різному. Для когось – це засіб зміцнення здоров'я, для когось – спосіб життя, а для когось – просто гра. Аналізуючи спорт, як вид діяльності варто зазначити його роль у громадському співжитті, зміцненні здоров'я та сили, через них спорт виховує рішучість та силу волі.

Для спортсменів, здебільшого студентів, спорт має велике значення. Університети багатьох країн встановлюють спеціальні стипендії для студентів-спортсменів, які беруть участь в університетських змаганнях, відстоюючи честь свого закладу.

Фізичну культуру слід розглядати як особливий рід діяльності, результати якої корисні для суспільства і людини. Фізкультурно-

спортивна діяльність, до якої долучаються студенти перших курсів – один з ефективних механізмів злиття громадського та особистого інтересів. Вона є одним з ефективних засобів підвищення працездатності студентів у навчальному процесі та їх громадської активності. Залучення студентів до фізкультури і спорту починається з урахуванням особливостей їх професійної прикладної фізичної підготовки.

В даний час професійно-прикладна фізична підготовка входить до програми фізичного виховання студентів і спрямована на підготовку молодого фахівця.

Фізичне виховання – невід'ємна частина навчально-виховного процесу. При розробці норм для фізичної культури і спорту, насамперед, повинна бути поставлена мета зміцнення здоров'я, а потім досягнення спортивного результату.

Одним з головних критеріїв оцінки фізичного виховання у вищому навчальному закладі є ди наміка рів ня фізичної підготовленості студентів, простежити за якою можна за допомогою прийому одних і тих самих контрольних нормативів.

Спорт сприяє всебічному розвитку людини. Вирішуючи загальноосвітні завдання, заняття спортом впливають на підвищення культури людини (зокрема фізичної), утверджуючи в її свідомості вирішальне значення розумової і фізичної активності для розвитку особистості, формування потреб у систематичних заняттях спортом, готовності до раціональної організації рухової діяльності протягом дня, оволодіння необхідними гігієнічними навиками, а також системою знань про шляхи збереження і зміцнення здоров'я, покращення працездатності, на розуміння суті спорту, його соціального значення і місця в суспільстві. Сьогодні зв'язок фізичної культури та здоров'я, працездатності і продуктивності праці відчувається особливо ясно.

Можна сказати, що нове виробництво вимагає нового фізичного світу людини. Як навчання сьогодні стає постійним чинником життя члена суспільства, так і фізична культура перетворюється на невід'ємний атрибут життя.

Професійно-прикладна фізична підготовка для студентів гуманітарного фаху. Підготовка майбутніх фахівців у нових ринкових умовах та під час глобальної кризи вимагає від кожного навчального закладу вдосконалення всіх процесів та функцій (навчальних, виховних, оздоровчих, інформаційних тощо), покликаних підготувати особистість до високопродуктивної професійної діяльності, до здатності приймати самостійні рішення, до уміння самостійно вчитися та набувати певні трудові знання, уміння і навички протягом усього життя, щоб бути конкурентоспроможним.

І одне з перших місць у формуванні професійно важливих якостей у майбутніх фахівців, зміцненні їхнього здоров'я, а відтак і покращенні продуктивності праці належить професійно-прикладній фізичній підготовці. Вона спрямована на загальний фізичний розвиток, підготовку і швидке, якісне засвоєння професійних навичок, сприяє кращому засвоєнню спеціальних рухів, психічних і фізичних якостей, формуванню професійних навичок, від яких залежить професійна діяльність людини.

Питаннями покращення професійної підготовки студентів вищих навчальних закладів займаються багато дослідників з різних галузей наук, в тому числі і з фізичної культури - М. Виленський, Е. Гук, В. Івашенко, В. Іллінич [2], В. Кабачков, П. Петров, Р. Раєвський та ін. Але засоби фізичної культури недооцінюються у формуванні професійно важливих якостей у сучасній практиці роботи вищих навчальних закладів, про що свідчить і аналіз навчальних програм, і безпосереднє проведення занять з фізичного виховання в різних ВНЗ, які проаналізовані авторами. Окрім того, деякі аспекти фахової підготовки потребують додаткового вивчення, зокрема сучасні проблеми удосконалення професійно-прикладної фізичної підготовки студентів вищих навчальних закладів на заняттях з фізичного виховання.

Велике значення має професійно-прикладна фізична підготовка і для студентів, що зараховані за станом здоров'я до спеціальної медичної групи, значно більше, ніж для здорових товаришів, адже юнаки і дівчата, які перенесли серйозні захворювання, не можуть розраховувати на те, що вони пристосуються до вимог певної трудової діяльності завдяки природним даним організму і процес такого пристосування відбудеться сам по собі.

Те чи інше захворювання, яке призвело до погіршення фізичної підготовленості організму, повинно змусити студентів вищих навчальних закладів більш активно та відповідально, використовувати засоби фізичної культури та спорту для розвитку найважливіших рухових умінь і навичок, які в майбутньому сприятимуть високій працездатності.

Слід зауважити, що професійно-прикладна фізична підготовка не менш важлива для студентів гуманітарного фаху. Але у переважній більшості студентів немає ніякого інтересу до занять фізичним вихованням. Основна причина цього - відсутність диференційованого підходу до характерних вправ і навантажень, які пропонують студенту. Відсутнє також необхідне стимулювання до занять фізичною культурою. Розмови про те, що заняття фізичною культурою корисні для здоров'я, мають абстрактний характер у зв'язку з відсутністю

конкретних(об'єктивних) критеріїв, які використовуються на заняттях, і з теоретичною невідповідністю студентів.

Самодостатній спорт та спорт поза політикою. Від моменту проведення перших змагань спорт був історично пов'язаний з політикою. Тому проблема взаємин між спортом і політикою завжди була і залишається в центрі уваги соціології, зокрема, такої її галузі, як соціологія спорту. Спектр думок із приводу взаємин спорту і політики коливається між двома полюсами: одні дослідники вважають, що спорт не повинен мати нічого спільного з політикою («спорт - поза політикою»). Інші вважають, що спорт за своєю суттю є політичним явищем. Прихильники першого підходу, які орієнтуються на погляди відомого засновника сучасного олімпізму П. де Кубертена, стверджують, що спорт є самодостатнім, його мета та основний зміст зосереджені в ньому самому, а тому спорт має перебувати поза сферою політики. Протилежну точку зору відстоював, наприклад, відомий англійський соціолог спорту П. Макінтош, який писав, що за своєю природою спорт приречений на зв'язок із політикою більше, ніж будь-який інший вид людської діяльності.

І все ж таки спорт і політику розділити неможливо, бо спорт є складовою частиною суспільного життя і проявом свободи людини, фактором реалізації її фізичних і духовних можливостей. Особливо болуче для спорту і спортсменів розвиватися та діяти в часи конфліктів, війн, придушення демократії авторитарними режимами.

Подібне ми спостерігаємо і сьогодні зі спортом та спортсменами в Україні, коли фактично йде неоголошена війна на сході України. Особливо, олімпійські види спорту відчувають це на собі, різко впало фінансування підготовки спортсменів в Україні, чимало професіональних футболістів з-за кордону спішно покидають українські клуби, є загроза взагалі проведенню змагань з ігрових видів спорту в Україні. Та й самі спортсмени чисто психологічно відчувають посилений тиск напруженої суспільної ситуації в державі.

Спорт - поза політикою. І ми до цього звикли. Стадіон, майданчик, ринг чи поміст, олімпійське селище - така собі ідеальна модель світобудови. Там немає значення, якою мовою ти говориш, яким богам молишся, яка історія твоєї країни, скільки у ній газових свердловин і якого зовнішнього ворога придумує влада, щоб відволікти народ від власної корупції і безсовісності.

Спортсмени були і залишаються моральними авторитетами. Саме завдяки тому, що завжди були поза політикою. Але бувають часи, коли після «спорт поза політикою» ставиш багато великих знаків питання.

Політика та спорт у сучасній Україні. Зараз у спорті нарастають проблеми із фінансуванням будь-яких змагань. Олімпійські види спорту взагалі у цьому плані забуті. Тренери і спортсмени, особливо молоді, намагаються віднайти роботу за кордоном. Сучасна політика перетворилася на спорт. Політики використовують спорт у власних цілях. Для прикладу, свого часу президент США Джон Кеннеді говорив, що престиж нації визначається кількістю золотих медалей, завойованих спортсменами цієї країни на Олімпійських іграх.

Політика та спорт тісно перепліталися у всі часи. Аби цьому завадити, міжнародні спортивні інституції всіляко намагалися карати країни, що використовують спорт як інструмент у політичних баталіях або не виконують встановлених правил із цього питання.

Нині де-юре вважають, що спорт поза політикою, але де-факто він уже давно є її суб'єктом. Політика та спорт - вони нерозлучні. Причому перше без другого буває. А ось друге без першого якось уже і не бачиться. Якщо ми перемаємо, то завдяки владі.

Як ми писали вище, спорт та політика між собою пов'язані. Так чи інакше ми спостерігаємо тенденцію у спорті щодо переходу спортсменів у політику. Багато хто з українських спортсменів розпочав активну політичну діяльність, пояснюючи це тим, що вони зможуть змінити на краше майбутнє України.

У зв'язку з останніми подіями в Україні спорту та фізичній культурі приділяється менше уваги. Проте політика залишається на своєму місці, як і раніше. Люди все більше цікавляться політикою, функціонуванням та розвитком влади у сучасному суспільстві.

Через те, що зараз відбувається в Україні, спорт відійшов на другий план. Іде неофіційна інформаційна війна, в якій ще немає переможця.

Результати досліджень. Спостереження багатьох особливостей, що об'єднують спорт, економіку та політику, а саме політичний вплив, що є чи не найголовнішим у тому, яка футбольна чи баскетбольна команда перемає і який буде вектор подальшого розвитку економіки, показує нам, що від цього залежить і майбутнє студентів того чи іншого вузу.

В статті також проаналізовано вплив економіки на спорт та з'ясовано, що економічна роль найбільш рельєфно проявляється в таких напрямках:

– фізична активність і оздоровчо-масовий спорт сприяють мінімізації економічних утрат практично у всіх сферах життєдіяльності суспільства, виступають альтернативою шкідливим звичкам, які, як нам відомо, надають потужний деструктивний вплив на економічне життя;

– фізична активність виступає значущим фактором збільшення тривалості життя населення, позитивно впливає на збільшення працездатного віку людей;

– фізкультура і спорт є одним з основних компонентів підготовки якісних трудових ресурсів, а, отже, і чинником забезпечення економічного зростання;

– фізична активність і спорт є в наш час найважливішою сферою обширної підприємницької діяльності, яка забезпечує, з одного боку, зайнятість багатьох людей в галузях спортивної індустрії, а з іншого - це поповнює державні та місцеві бюджети за рахунок податкових надходжень, що дозволяє державі оперативно вирішувати соціальні проблеми всього населення [1].

На сьогоднішній день роль спорту багато в чому зросла. Цьому сприяє як держава, так і мотивація до того, щоб бути здоровим. Адже державі потрібні здорові студенти, а для цього найбільш ефективною у плані розвитку є професійно-прикладна фізична підготовка, що робить зі студента справжнього фахівця своєї справи.

Певно, що студенти гуманітарного фаху, що навчаються у Приазовському державному технічному університеті (ПДТУ), мають різний ступінь усебічної підготовки, яка вдосконалює рухові фізичні якості. Для цього потрібне швидке пристосування до тих умов, у яких студент займається, та індивідуальний підхід, що істотно зменшить навантаження.

У сучасних умовах, а саме російської агресії проти України, питання про розвиток спорту стало не таким актуальним, як у попередні роки, коли війни не було (обсяг фінансування був у 3,5 рази вище, а питома вага державних коштів мала показники з 51,1% до 59,8%). Але є негативний бік: протягом останнього п'ятиріччя на розвиток спорту з державного бюджету щорічно виділялося менше 0,5% його видаткової частини, що в кілька разів нижче середньоєвропейських показників [5].

Російський соціолог М. І. Пономарьов розглядає професійний спорт при всій подібності його до спорту як трудову діяльність, працю. Спортсмен-професіонал виробляє специфічний товар - видовище. Тож час, який він витрачає на спорт, по суті, є робочим часом. Про це, зокрема, свідчать:

- 1) режим тренування;
- 2) виїзд на тренувальні збори;
- 3) порівняння енерговитрат спортсменів та представників інших професій;
- 4) календар змагань, який у деяких видах професійного спорту обумовлює неперервну участь у змаганнях протягом 6-8 місяців у рік;

5) оозміри матеріальних винагород спортсменів тощо.

Таким чином, професійний спорт - як у західних країнах, так і в Україні - являє собою тип розважального шоу-бізнесу, в якому гроші є універсальним рухомих стимулом. Гравці та лідери команд віддають перевагу, скоріше, грошам, ніж самій грі. Глядачі також віддають перевагу такому виду спорту, в якому обертається більше грошей. Телевізійні гроші диктують розклад ігор, час перерв для комерційної реклами і навіть те, що говорять коментатори.

Але професійний спорт не можна ідентифікувати з бізнесом у повному сенсі цього слова. Звичайні бізнесмени стараються продати якомога більше своїх товарів, прагнучи при цьому розорити своїх конкурентів. У професійному спорті бізнес залежить від виживання конкурентів.

Отже, специфіка бізнесу у професійному спорті має такі принципиальні особливості:

- клуби, команди, спортсмени вступають у конкурентні взаємовідносини лише у процесі змагань. У бізнесі вони не конкуренти, а партнери;

- застосовується своєрідна система відбору робочої сили й укладення договорів, які містять ряд обмежень для гравців;

- виключне право клубу (команди) на дану їй територію;

- специфічні правила вступу до ліги (асоціації) нових клубів (команд);

- розподіл доходів між клубами (командами) ліг від продажу квитків на ігри і прав на радіо- і телетрансляцію ігор;

- надання муніципальних спортивних споруд в оренду за символічну плату;

- пільгове застосування до командних ігрових видів спорту антитрестовського законодавства;

- високий рівень заробітної плати спортсменів та тренерів по відношенню до представників інших професій;

- диференційований підхід до оплати праці професійних спортсменів.

Спорт як соціальний інститут, вважають відомі соціологи Г. Едвардс, Дж. Сейдж, С. Ейтцен та ін., розв'язує три основних завдання: 1) є безпечним «клапаном» для глядачів і учасників, через який виходять негативна енергія, що накопичилась у людині, напруженість та ворожість у суспільно прийнятній формі; 2) спортсмени служать моделлю, взірцем для виховання суспільства; 3) спорт – це духовний, майже релігійний інститут, який використовує ритуали та церемонії для підтримування цінностей суспільної поведінки.

Висновки. Таким чином, в статті з'ясовано, яке відношення має спорт та фізична культура до економіки і політики. Показано, яку роль відіграє спорт у житті студентів. А також встановлено, як політика та економіка впливають на розвиток та функціонування фізкультури та спорту. Також чітко показано те, як розвивається спорт та фізкультура у сучасних економічних умовах.

В статті можна знайти відповідь на таке питання, як роль професійно-прикладної фізичної підготовки для студентів гуманітарного фаху. Також охарактеризовано здоров'я та навички студентів у фізкультурі і спорті.

Приділено увагу фізичному розвитку та систематичності занять спортом, і дан висновок, що на сьогоднішній день у переважній більшості студентів немає ніякого інтересу до занять фізичним вихованням. Дано висновки, щодо політики і спорту.

Список використаних джерел:

1. Галкин В.В. Экономика спорта и спортивный бизнес / В. В. Галкин. – М. : Инфра., 2005. – 320 с.
2. Ильинич В.И. Профессионально-прикладная физическая подготовка / В. И. Ильинич. – М. Высшая школа, 1978. – 161 с.
3. Виленский М.Я. Здоровый образ жизни студентов: сущность, строение, формирование / М. Я. Виленский. – М. : Советский спорт, 1996. – С. 14-21.
4. Фізичне виховання : Навч. пос. – К.: Центр учбової літератури, 2008. – 502 с .
5. Імас Є.В. Протиріччя економіки фізичної культури і спорту в перехідних суспільних системах / Є. В. Імас, Ю. П. Мічуда // Економіка та держава, 2008. – № 2 – С. 40-41.
6. Нуждѐнов К.Е. Международные спортивные соревнования, как инструмент воздействия на современный политический процесс / К. Е. Нуждѐнов // Вестник Московского государственного областного университета, 2012. – № 2 – С. 70-77.
7. Андрощук Н., Андрощук М. Основи здоров'я і фізична культура (теоретичні відомості). – Тернопіль: Підручники і посібники, 2006. – 160 с.

New economic conditions in which Ukraine currently is, changing the focus of attention in domestic and foreign policy has led to a trend in the development of the sport that we see today. Increased interest in what could be the impact of economic and social factors on sport and physical culture.

The article is devoted to the relationship between sport, economy and politics in modern society, as well as the definition of criteria and areas related to the improvement of the level of adaptation of students of humanitarian specialties to the new conditions, in which classes of physical culture and sports.

Key words: economic growth, physical culture, professional-applied physical training, comprehensive training, a self-contained sports.

Отримано: 7.05.2016

УДК 796.322.015.1-055.2-053.6

М.В. Прозар, І.В. Райтаровська

ХАРАКТЕРИСТИКА ПОКАЗНИКІВ ФІЗИЧНОГО СТАНУ ЮНИХ ГАНДБОЛІСТОК 10 – 14 РОКІВ ТА ОСОБЛИВОСТІ ОВОЛОДІННЯ НИМИ ОСНОВНИМИ ТЕХНІЧНИМИ ПРИЙОМАМИ ГРИ

У статті подані результати дослідження показників фізичного стану юних гандболісток 10 – 14 років Антонінської дитячо-юнацької спортивної школи, та особливості оволодіння ними основними технічними прийомами гри у гандбол. У результаті педагогічного однорічного констатувального експерименту виявлено недостатній рівень розвитку функціональних показників. Зміна показників фізичної підготовленості юних гандболісток 10 – 14 років відзначалася певними особливостями, що полягали у покращенні, погіршенні чи відсутності суттєвої зміни значень певних показників.

Щодо показників технічної підготовленості то отримані дані засвідчили наступне. На початку дослідження рівень оволодіння технічними елементами гри у гандбол засвідчив. Із 5-ти технічних елементів на середню оцінку юні гандболістки виконали чотири технічні елементи. І лише один технічний елемент – кидок м'яча зігнутою рукою зверху в стрибку з відстані 9-ти метрів у задані кути воріт юні гандболістки 10 – 14 років виконали на низьку оцінку. Наприкінці дослідження оцінки за виконання технічних елементів покращилися й характеризувалися такими особливостями. Високі оцінки юні гандболістки отримали за виконання передачі м'яча зігнутою рукою зверху з відстані 3-х метрів за 20 с та ведення м'яча з обведенням стійок. На середні